

Arrest

nr. 281 996 van 15 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54, 3^e verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 april 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 juli 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Bemarkan, behorend tot het district Surkhrod, gelegen in de provincie Nangarhar. U bent ongeschoold en ging niet naar de madrasa. Omwille van financiële problemen moest u uw vader helpen bij zijn werk in de steenbakkerij. U deed dit elke dag, behalve op vrijdag. Uw moeder overleed ongeveer tien jaar geleden aan de gevolgen van kanker. Samen met uw vader, uw twee broers, uw zus en uw invalide paternale oom woonde u in de ouderlijke woonst in Bemarkan.

Op een middag kwamen de taliban naar de steenbakkerij. Ze vroegen uw vader om zich bij hen aan te sluiten om samen jihad te doen. Uw vader reageerde dat hij heel oud is en geen andere verdiener in huis heeft die voor de familie kon zorgen. Hierop zeiden de taliban dat als hij niet meeding, hij u moest sturen omdat u nog jong bent. Uw vader zei echter dat hij u niet kon meesturen omdat u werkt in de steenbakkerij, geld verdient en hij dankzij u kon overleven. De taliban herhaalden echter dat u of uw vader met hen moesten meegaan, waarop uw vader zei dat dit niet kon. Vervolgens gaven de taliban met een geweer een slag op zijn wang, waarna ook zijn neus en lippen begonnen bloeden. Andere arbeiders van de bakstenen velden kwamen ter hulp en haalden uw vader en de talibanleden uit elkaar. De taliban zeiden vervolgens dat ze een andere keer zouden terugkomen omdat ze naar hun maulvi zouden gaan en hem gingen vragen welke beslissing hij zou nemen. Als ze bevel hadden van de maulvi zouden ze terugkeren.

De volgende dag kwamen de taliban 's avonds naar uw huis. Uw vader opende de deur en de taliban zeiden uw vader dat de maulvi gevraagd heeft om u mee te nemen. Toen u lawaai hoorde bij de deur, ging u zich in de hooikamer verstoppen. De taliban sloegen uw vader opnieuw, deden de deur hard tegen hem dicht en vroegen hem waar u was. Uw vader antwoordde dat u na de confrontatie op het veld weggegaan was naar het huis van uw maternale oom. De volgende ochtend stuurde uw vader u naar het huis van uw maternale oom, waar u gedurende twee dagen verbleef. Daarna heeft uw oom uw reis besproken en bent u in de ochtend vertrokken. De dag van uw vertrek vroegen de taliban aan uw vader waar u was, waarop uw vader zei dat u zou komen en nog in het huis van uw maternale oom was. Nadat u 's morgens was vertrokken, kwamen de taliban 's avonds bij uw maternale oom langs om zijn huis te doorzoeken en sloegen ze hem in elkaar.

U vertrok in juni 2020 uit Afghanistan. U reisde vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en via een aantal onbekende landen naar Duitsland. U kwam tot slot in België aan op 7 september 2020. Op 28 september 2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. De Dienst Voogdij aanvaardde uw geboortedatum als 7 maart 2004. Op 7 maart 2022 is van rechtswege de voogdij over u beëindigd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u wilden rekruteren en ze u als ongelovige beschouwen door uw vertrek naar Europa.

Ongeveer drie maanden na uw vertrek brachten de taliban een dreigbrief naar uw huis, 35 dagen later gevolgd door een tweede brief, en nog eens 7 dagen later door een derde brief. Een week na die laatste brief hebben de taliban uw vader en broer, R., ontvoerd. Na 7 maanden werd uw broer met behulp van de dorpsouderen weer vrijgelaten. Uw vader is tot op heden vermist en u weet niet of hij nog leeft of niet.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw taskara, kopies van taskara's van uw twee broers en uw zus, drie originele dreigbrieven van de taliban en de originele verzendveloppe.

Op 26 juni 2022 bezorgde uw advocaat tot slot drie kopies van medische documenten inzake uw broer, [R.], die onlangs heel hard geslagen werd door de taliban. Toen hij naar Europa probeerde te komen, werd hij namelijk door de Turkse autoriteiten teruggestuurd naar Afghanistan. Bij terugkeer beschuldigden de taliban uw broer ervan te zijn vertrokken en niet deel te willen nemen aan de jihad. Ze spraken tevens over uw vertrek. Sindsdien heeft uw broer spraakmoeilijkheden en onbehandelde verwondingen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u op DVZ als

minderjarige prioritair werd gehoord, in het bijzin van uw voogd, door een medewerker van de cel minderjarigen en kwetsbare personen.

Het Commissariaat-generaal is na analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen meerderjarig bent en er geen andere bijzondere procedurele noden werden aangebracht of vastgesteld.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Uw verklaringen over uw beweerde problemen met de taliban zijn immers dermate onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Om te beginnen verklaarde u dat u en uw vader werden benaderd door de taliban, en ze uw vader vroegen om zich bij hen aan te sluiten om samen jihad te doen (CGVS, p. 11). Uw vader, zo stelde u, reageerde dat hij daar te oud voor was, waarop de taliban vroegen om u in de plaats te sturen gezien uw jonge leeftijd (CGVS, p. 11). Gevraagd welke taken u voor de taliban moest vervullen, stelde u dat u zichzelf moest opblazen (CGVS, p. 13). Dat de taliban in de eerste plaats uw vader zouden benaderen met de eis om met hen samen te werken is erg onwaarschijnlijk, gelet op zijn leeftijd en uw verklaring dat de taliban in uw regio net jonge mensen probeerden te rekruteren (CGVS, p. 11, 13, 14). Daarnaast is het evenmin aannemelijk dat de taliban u zouden verplichten om een zelfmoordaanslag te plegen, gelet op uw verklaring dat u nooit naar de madrassa bent geweest of enige lessen volgde in de moskee (CGVS, p. 9). Het is zeer onwaarschijnlijk dat de taliban dergelijke delicate opdracht als een zelfmoordaanslag al onmiddellijk zouden toevertrouwen aan een jongeman die geen enkele ideologische vorming ontving en louter werkervaring heeft in de steenbakkerij (CGVS, p. 10). Bovendien is het niet aannemelijk dat de taliban volgens u zeiden dat ze hun maulvi om raad zouden vragen en pas na zijn bevel op een ander moment zouden terugkomen, waarna ze verdwenen richting de bergen (CGVS, p. 11, 12). Deze periode van uitstel zou u immers de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen. Bovendien kan, gelet op de kwalijke reputatie van deze groepering, niet worden ingezien dat ze eerst een bevel nodig hadden van de maulvi alvorens te handelen (CGVS, p. 12). Dat de taliban een slechte reputatie hadden blijkt ook uit uw eerdere verklaring dat ze uw vader een bloedneus hadden geslagen (CGVS, p. 11). Hiermee geconfronteerd, stelde u nietszeggend dat ze dit eerst aan hun hoofd moesten vragen omdat ze op die manier ook andere jongeren uit uw dorp gedwongen hadden meegenomen (CGVS, p. 13). Deze uitleg kan echter niet verklaren waarom de taliban dermate aarzelend zouden optreden, indien ze u daadwerkelijk gedwongen wilden rekruteren. Deze vaststellingen doen bijgevolg reeds ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Overigens blijkt uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Ook uw verdere verklaringen inzake uw beweerde problemen met de taliban kunnen niet overtuigen. Zo stelde u dat de taliban, daags nadat ze u in de steenbakkerij benaderden, bij u thuis langskwamen (CGVS, p. 11, 13). U verklaarde dat uw vader de deur opendeed, waarna de taliban zeiden dat ze geen probleem meer hadden met uw vader, maar u kwamen halen op bevel van hun mauvi (CGVS, p. 15). Toen de taliban vroegen waar u was, zou uw vader vervolgens geantwoord hebben dat u was weggegaan naar het huis van uw maternale oom (CGVS, p. 11). Gevraagd om welke reden uw vader de taliban hierover zou informeren, antwoordde u dat uw vader ook van plan was om u van daar weg te sturen (CGVS, p. 16). Nogmaals gevraagd of het geen risico was om de taliban hierover in te lichten gelet op uw plannen om te vertrekken, stelde u dat uw vader u vervolgens naar het huis van uw maternale oom stuurde en met hem had gesproken, waarna uw oom zei dat u best twee dagen binnen kon blijven terwijl hij voor u iets regelde (CGVS, p. 16). Dat uw vader de taliban zou hebben geïnformeerd over de exacte locatie waar hij u naartoe zou sturen is erg bevreemdend, gelet op uw bewering dat de taliban reeds naar u op zoek waren (CGVS, p. 15). U verklaarde voorts dat er gedurende de twee dagen dat u bij uw oom verbleef niets anders gebeurde (CGVS, p. 16). Uw vader zou de taliban immers hebben meegedeeld dat hij u zelf aan hen zou overhandigen, waarna ze volgens u waren gerustgesteld (CGVS, p. 15). Evenwel kan wederom niet worden ingezien om welke reden de taliban dermate laks zouden optreden indien ze u daadwerkelijk onder dwang wilden rekruteren. Daarenboven is uw bewering dat de taliban uiteindelijk bij uw oom langskwamen op de avond nadat u van daar was vertrokken eveneens twijfelachtig te noemen. Het is immers wel zeer toevallig dat de taliban u gedurende uw tweedaags verblijf bij uw oom met rust zouden hebben gelaten, doch uitgerekend op de dag van uw vertrek wél zouden zijn langs geweest. Op basis van voorgaande maakt u dan ook uw beweerde problemen met de taliban geheel niet aannemelijk.

Dat er aan de door u beweerde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, blijkt voorts uit uw verklaringen over wat er na uw vertrek is gebeurd. U verklaarde met name dat de taliban circa 3 maanden na uw vertrek een eerste dreigbrief naar uw huis brachten, waarin stond geschreven dat ze u zouden vinden indien u niet aan hen zou worden overgeleverd (zie administratief dossier). Ongeveer 35 dagen later kwam er een tweede dreigbrief, zo stelde u, en nog eens 7 dagen later werd een derde dreigbrief overhandigd aan uw familie (CGVS, p. 4). Eén week na deze laatste brief, zo stelde u, werden uw vader en uw broer, R., door de taliban ontvoerd (CGVS, p. 15). Dat de taliban tot drie maal toe een dreigbrief zouden afleveren met een dwingende eis en vervolgens pas na ruim anderhalve maand tot actie zouden zijn overgegaan, is erg twijfelachtig. De vraag rijst immers waarom de taliban dermate passief zouden optreden ten aanzien van uw familie, temeer ze uw vader en oom wisten wonen en ze hen zelfs reeds fysiek hadden bedreigd (CGVS, p. 15, 16). Indien de taliban u effectief wilden opsporen en meenemen, is het erg onwaarschijnlijk dat ze dermate aarzelend zouden optreden. Uw verklaringen inzake de details van de ontvoering van uw vader en broer weten evenmin te overtuigen. Zo stelde u dat de taliban uw vader en broer meenamen richting één van hun basissen (CGVS, p. 17). Na 7 maanden, zo verklaarde u, lieten de taliban uw broer opnieuw vrij onder impuls van de dorpsouderen, die de taliban hadden overtuigd met de stelling dat u nog jong was en ze uw vader konden houden (CGVS, p. 18). Dat de dorpsouderen met de taliban zouden zijn gaan onderhandelen om uw broer vrij te krijgen, is hier evenwel erg twijfelachtig. Eerder verklaarde u immers dat de dorpsouderen allemaal banden hadden met de taliban en als je iets verkeerd zei over de taliban, ze je direct kwamen bestraffen (CGVS, p. 11, 13). Bovendien kan niet worden ingezien waarom de taliban uw broer zouden hebben vrijgelaten op grond van de belofte dat hij zich binnen een aantal jaren opnieuw zou gaan aanbieden, temeer u stelde dat hij op het ogenblik van de ontvoering reeds 15 jaar oud was, wat naar Afghaanse normen voldoende oud kan worden gezien om ingezet te worden in de strijd (CGVS, p. 18). Deze vaststellingen vormen dan ook een verdere bevestiging van het ongeloofwaardig karakter van uw vervolgingsvrees.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan, die hier niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor de taskara's waarvan u stelt dat die respectievelijk van uw twee broers en uw zus zijn. Deze documenten hebben echter geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegen zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. De enveloppe bewijst verder slechts dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan. Wat betreft de door u neergelegde dreigbrieven van de taliban dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten slechts waarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, in casu quod non. Dergelijke handgeschreven brieven kunnen bovendien door eender wie zijn opgesteld. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van

14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Wat betreft de door u neergelegde medische documenten inzake uw broer, R., dient tot slot te worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. In de neergelegde attesten doet de arts vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van de patiënt, doch in casu wordt er niets vermeld omtrent de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Dat de verwondingen van uw broer te wijten zijn aan slagen vanwege de taliban, is dan ook enkel op uw verklaringen gebaseerd. Tevens kan u hiermee niet aantonen dat deze beweerde aanval op uw broer gebeurde in de omstandigheden die door u werden geschetst, namelijk nadat uw broer het land had proberen verlaten en bij terugkomst door de taliban ervan werd beschuldigd niet te willen deelnemen aan de jihad. Bovendien wordt in de neergelegde attesten louter de voornaam van uw broer vermeld, zodat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat deze daadwerkelijk op hem betrekking hebben.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon,

tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat

een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

In enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst tracht verzoeker de weigeringsmotieven aangaande de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas te weerleggen. Hij benadrukt dat niet wordt betwist dat hij een Afghaanse staatsburger is en dat hij afkomstig is uit het dorp Bermanan, behorend tot het district Surkhrod, gelegen in de provincie Nangarhar. Verder wordt toegelicht:

“Verzoeker legt uit dat de Taliban iedereen wil rekruteren, ongeacht de leeftijd van de persoon.

Oudere personen worden voor andere typen taken gerekruteerd dan de jongere personen. De vader van verzoeker werd trouwens uiteindelijk, gedwongen, meegenomen door de Taliban. Tijdens zijn gevangenschap, moest de vader van verzoeker in de keuken werken, de afwas doen, de kamers schoonmaken en dus huishoudelijke taken uitvoeren. Elke persoon heeft zijn nut in hun organisatie, ongeacht de leeftijd van de persoon.

Betreffende zijn eigen rekrutering, benadrukt verzoeker dat het niet de bedoeling was dat hij “onmiddellijk”, een “dergelijke delicate opdracht als een zelfmoordaanslag” zou plegen. Hij zou hiervoor een maandenlange training krijgen door de Taliban. Jonge rekruten worden inderdaad niet meteen naar een slagveld gebracht of gebruikt als kamikaze. Zij gaan eerst naar een trainingskamp.

Verzoeker zou, tijdens zijn training, ook een ideologische vorming gekregen hebben, zoals ook zijn broer gekregen heeft gedurende zijn eigen gevangenschap. De broer van verzoeker heeft tijdens zijn gevangenschap ook het gebruik van wapens en vechttechnieken geleerd. Verzoeker legt ook uit dat de rekruten (en ook zijn broer) in het trainingskamp gedrogeerd worden door de Taliban.

Betreffende het feit dat het onaannemelijk is dat Taliban hun maulwi eerst om raad gevraagd hebben, wenst verzoeker te benadrukken dat de weigering van de vader van verzoeker om zich bij hen aan te sluiten, aangezien hij het hoofd van de familie was, duidelijk inging tegen de plannen van de Taliban. Zij moesten bijgevolg eerst overleggen met hun maulwi wat de verdere stappen zouden zijn. Verder wenst verzoeker ook te benadrukken dat men niet kan verwachten van een asielzoeker dat hij de handelingen en beslissingen van zijn belagers uitlegt. Dit geldt in het bijzonder in huidig geval, aangezien de Taliban leden handelen naar hun eigen zin en dit op een onverwachte manier. De aannemelijkheid van een handelswijze is afhankelijk van verschillende, externe, factoren, waardoor de aannemelijkheid van een handelswijze moeilijk te beoordelen is door een buitenstaander. Ook hier kunnen verschillende externe factoren de handelswijze van de Taliban, o.a. dus het feit dat de Taliban waarschijnlijk niet verwachtten dat de vader van verzoeker zich zou verzetten, maar ook het feit dat zij misschien dachten dat verzoeker zich uiteindelijk “vrijwillig” zou aansluiten.

De tegenpartij meent verder dat het relaas van verzoeker afwijkt van de rekruteringswijze van de Taliban. Verzoeker meent echter dat de Taliban op een onverwachte manier handelen. Zij zijn ook lokaal gestructureerd en handelen volgens de behoeften van het moment en de locatie. Het is dan ook heel moeilijk om conclusies te trekken die algemeen, voor alle situaties, gelden. Zo werden de jongeren in zijn eigen dorp niet perse gerekruteerd in de madrassa's. Verzoeker heeft ook duidelijk uitgelegd dat verschillende andere dorpsgenoten ook gerekruteerd werden (NPO, p. 17), zonder dat de dossierbehandelaar hierop in gegaan is.

Hoe dan ook, meent verzoeker dat hij nooit verklaard heeft dat hij meteen, gedwongen, gerekruteerd werd door de Taliban. De Taliban leden hebben zijn vader eerst op een “vredevolle” manier benaderd, reden waarom noch verzoeker, noch zijn vader, meteen meegenomen werden. Het is pas wanneer het duidelijk werd dat verzoeker zich niet zou aansluiten en dat zijn vader hem niet zou overhandigen, en dat zij dus hun verzet hebben geuit, dat de Taliban verzoeker heeft bedreigd, door de brieven neer te leggen, en uiteindelijk ook de broer en de vader van verzoeker heeft meegenomen.

(...)

Verzoeker legt uit dat het dorp van zijn oom veel verder ligt dan zijn eigen dorp (ongeveer 3 uur stappen van het dorp van verzoeker). De Taliban moest dan ook eerst weten waar de oom van verzoeker exact verblijft om verzoeker daar te gaan halen. De vader wist bijgevolg dat dit hem wat tijd gunde om een oplossing te zoeken voor verzoeker, zonder dat de Taliban hem verder, thuis, zouden lastigvallen.

De vader van verzoeker heeft gezegd dat zijn zoon bij zijn maternale oom was, om te vermijden dat de Taliban het huis zou doorzoeken. Hij heeft zijn zoon daarna ook effectief naar de maternale oom gebracht, omdat hij geen andere keuze had : thuisblijven was veel te gevaarlijk, maar anderzijds hadden verzoeker en zijn vader geen andere familieleden bij wie verzoeker veilig zou kunnen onderduiken (NPO, p. 7).

Hoe dan ook had de vader van verzoeker duidelijk gezegd aan de Taliban dat hij zijn zoon zou overhandigen (NPO, p. 16). Zij hadden dan ook geen enkele reden om verzoeker bij zijn maternale oom te gaan halen. Het is pas, wanneer het duidelijk was dat de vader van verzoeker zijn zoon niet zou overhandigen (2 dagen later), dat de Taliban bij de maternale oom van verzoeker zijn gegaan (NPO, p. 16).

Waar de tegenpartij meent dat het “wel zeer toevallig” is dat de Taliban op de dag van het vertrek van verzoeker zijn langsgelkomen bij de oom van verzoeker, wenst verzoeker op te merken dat het argument van de tegenpartij geen enkele objectieve grondslag heeft. Verzoeker heeft inderdaad veel geluk gehad.

Het feit dat hij veel geluk heeft gehad, dat hij net aan zijn belagers heeft kunnen ontsnappen en dat de chronologie van de feiten in zijn voordeel heeft gespeeld, is echter absoluut onvoldoende om als argument te dienen voor de weigering van een beschermingsstatus.

(...)

Opnieuw wenst verzoeker te benadrukken dat er niet verwacht kan worden van hem dat hij de handelswijze van de Taliban zou uitleggen. Waarschijnlijk hadden zij op dat moment dringendere zaken die behandeld moesten worden, was de veiligheidssituatie niet in hun voordeel, enz. Verschillende externe factoren kunnen uitleggen waarom de Taliban niet proactiever heeft gehandeld. Verzoeker legt ook uit dat de Taliban veel spionnen heeft in het dorp. De Taliban wist waarschijnlijk via deze spionnen dat verzoeker niet teruggekeerd was naar het dorp.

Waar de tegenpartij meent dat het niet aannemelijk is dat de dorpsouderen de vrijlating van de broer van verzoeker zouden hebben onderhandeld, aangezien zij banden hadden met de Taliban, wenst verzoeker te onderlijnen dat de situatie in Afghanistan veel complexer is dan een loutere oppositie tussen voorstanders van de Taliban en tegenstanders van de Taliban. De dorpsouderen hadden inderdaad banden met de Taliban. Maar zij moesten ook kunnen rekenen op de steun van de dorpingen en moesten dus luisteren naar hun verzoeken. De dorpingen wisten dat de situatie van de familie van verzoeker heel moeilijk was, en hebben dan ook gevraagd dat de dorpsouderen zouden onderhandelen met de Taliban om de broer van verzoeker vrij te krijgen. De Taliban hadden ook de vader als gegijzelde, zij wisten dan ook dat de familie zou gehoorzamen aan hun eisen.

In het licht van wat voorafgaat, blijkt duidelijk dat de tegenpartij het relaas van verzoeker onvoldoende serieus heeft bestudeerd. De tegenpartij baseert zich op subjectieve assumpties, o.a. de onaannemelijkheid van de handelingen van een groepering die nochtans heel onverwacht te werk gaat, maar weinig ontegensprekelijke en objectieve elementen.

Verzoeker wenst in het bijzonder te benadrukken dat hij heel overtuigende, gedetailleerde en spontane verklaringen heeft afgelegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud, maar ook dat hij zijn best heeft gedaan om zijn relaas, door de neerlegging van documenten, te staven. Aangezien deze documenten een begin van bewijs vormen van de vervolgingsfeiten, moest de tegenpartij haar weigeringsbeslissing staven op serieuze argumenten, wat hier duidelijk niet het geval is (zie supra).”

Vervolgens kaart verzoeker de machtsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering aan. In het verzoekschrift wordt aangestipt dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten in 2019 en sinds bijna twee jaar in Europa verblijft wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de Westerse wereld met zijn manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de Westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een Westerse manier kleedt en gedraagt, alsook Engels en Frans spreekt waarbij wordt opgemerkt dat hij zijn persoonlijk onderhoud in het Engels heeft afgelegd. Verzoeker geeft tevens aan dat hij Frans spreekt, in België naar school is gegaan, veel Belgische vrienden heeft, hier ook een vriendin heeft (NPO, p. 8 en p. 19) en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving

Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de sharia-wet.

Verzoeker benadrukt verder dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heel duidelijk heeft uitgelegd dat de dorpingen en andere personen reeds zeggen dat hij een “ongelovige” is (NPO, p. 8). Hij heeft ook uitgelegd dat de dorpingen hebben gezien dat hij in Europa is, aangezien zij een foto hebben gezien van verzoeker op Facebook, met de directrice van zijn opvangcentrum in België. De broer van verzoeker werd hierdoor trouwens geslagen in Afghanistan (NPO, p. 8-9).

Voor verzoeker is het in dergelijke omstandigheden onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan.

Verzoeker vreest ook, bij terugkeer, als “afvallige” of “ongelovige” te worden beschouwd. De behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan werd de laatste jaren uitvoerig besproken en gedocumenteerd, aldus verzoeker, en de bezorgdheid is unaniem. Hij citeert uit een OSAR-rapport dat hij voegt als stuk 3 bij zijn verzoekschrift. Daarnaast stipt verzoeker aan dat er nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders en verwijst hij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2022.

Verzoeker meent dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden gegund.

In het kader van de subsidiaire bescherming gaat verzoeker vervolgens in op de algemene situatie in Afghanistan, waarbij hij uitgebreid landeninformatie aanhaalt.

Wat betreft de humanitaire crisis in Afghanistan stelt hij dat deze wordt veroorzaakt door gedragingen van de Taliban en duidelijk het directe en indirecte gevolg is van het optreden van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat er sprake is van incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse en analyseert het willekeurig geweld in Afghanistan met verwijzingen naar algemene informatie met als conclusie dat het land zich bevindt in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker volgend stuk toe: OSAR “*Afghanistan: risques au retour liés à «l’occidentalisation»*” van 26 maart 2021, met verwijzing naar de weblink.

3. Aanvullende nota

3.1. De verwerende partij maakt op 30 september 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED> per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUSA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUSA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUSA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- EUSA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij een arbeidscontract van 3 juli 2022 voor onbepaalde duur als kok toevoegt en een aanbevelingsbrief van zijn werkgever van 5 oktober 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent

en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat zij hem wilden rekruteren maar hij hier geen gehoor aan gaf.

5.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek zijn taskara voorgelegd hetgeen zijn nationaliteit en identiteit aantoont die niet worden betwist. De taskara's van zijn twee broers en zus hebben verder geen betrekking op het persoonlijke verzoek om internationale bescherming. De enveloppe bewijst verder slechts dat verzoeker post heeft ontvangen uit Afghanistan. Voor wat betreft de dreigbrieven, merkt de Raad op dat dergelijke handgeschreven brieven door eender wie kunnen zijn opgesteld. Tevens blijkt uit de objectieve landeninformatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus *“Afghanistan – Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021) dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige Afghaanse staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Wat betreft de medische documenten inzake verzoekers broer, R., stelt de Raad vast dat er niets wordt vermeld over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Dat de verwondingen van zijn broer zijn te wijten aan slagen vanwege de taliban, is dan ook enkel op verzoekers verklaringen gebaseerd. Verzoeker kan hiermee niet aantonen dat de beweerde aanval op zijn broer gebeurde in de omstandigheden die door hem worden geschetst, namelijk nadat zijn broer heeft geprobeerd het land te verlaten en er bij terugkomst door de taliban van werd beschuldigd niet te willen deelnemen aan de jihad. Bovendien wordt in de neergelegde attesten louter de voornaam van zijn broer vermeld, zodat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat deze daadwerkelijk op hem betrekking hebben.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud niet om in deze stand van zaken een geprononceerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet verder worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.3. In casu besluit de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Hij oordeelt dat deze verklaringen immers dermate onwaarschijnlijk zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd over de vaststellingen die hieraan ten grondslag liggen. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Zo oordeelt de commissaris-generaal terecht dat het erg onwaarschijnlijk is dat de taliban in de eerste plaats verzoekers vader zouden benaderen met de eis om met hen samen te werken, gelet op verzoekers verklaring dat de taliban in zijn regio net jonge mensen probeerden te rekruteren (NPO, p. 11 *“als de taliban jonge mensen zagen in het dorp vroegen ze aan die jongeren om zich aan te sluiten en mee te komen”*; p.13 *“op die manier hebben ze dan ook andere jongeren van mijn dorp meegenomen”*; p. 14 *“want in mijn regio worden daar jonge mensen altijd meegenomen”*). In het licht van de door hem geschetste omstandigheden kan redelijkerwijze worden gesteld dat het onwaarschijnlijk is dat zijn vader, gelet op zijn leeftijd, zou worden benaderd door de taliban met de eis om met hen samen te werken. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat oudere personen voor andere soorten taken worden gerekruteerd dan jongeren, kan hierover niet anders doen denken. Hij stelt dat zijn vader uiteindelijk werd meegenomen door de taliban en dat zijn vader tijdens zijn gevangenschap huishoudelijke taken moest uitvoeren, zoals de afwas of schoonmaken. Bij de DVZ verklaarde verzoeker inderdaad dat hij na de vrijlating van zijn broer van hem zou hebben vernomen dat zijn vader *“allerlei klusjes moest opknappen”* (CGVS vragenlijst, punt 5). Dit betoog staat echter haaks op wat verzoeker later verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Daar vertelde hij dat zijn vader naar een grote basis zou zijn gestuurd, maar niet te weten welke basis. Gevraagd door de protection officer of hij enig idee had wat zijn vader daar moest doen, verklaarde verzoeker niets over zijn vader te hebben gehoord en zelfs niet te weten of hij nog leeft, behalve dat hij *“volledig vermist”* is. Gevraagd of zijn broer daarover iets gezegd heeft, verklaart hij dat zijn broer zei dat hij al verschillende keren aan de taliban vragen hierover had gesteld over waar zijn vader zich bevond maar dat hij slechts slagen en schelden kreeg (NPO, p. 18). Dat verzoeker op de DVZ stelt via zijn broer te weten wat zijn vader voor de taliban moest doen maar bij het CGVS dan weer aangeeft daarover geheel niets te weten noch zijn broer, is een ernstige tegenstrijdigheid die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verder stipt de commissaris-generaal terdege aan dat het niet aannemelijk is dat de taliban hem zouden verplichten om een zelfmoordaanslag te plegen, gelet op zijn verklaring dat hij nooit naar de madrassa is geweest of lessen volgde in de moskee en dus geen ideologische vorming ontving (NPO, p. 9). Rekening houdend met het gebrek aan enige ideologische vorming kan de commissaris-generaal redelijkerwijze stellen dat het onwaarschijnlijk is dat de taliban dergelijke delicate opdracht als een zelfmoordaanslag al onmiddellijk zouden toevertrouwen aan een jongeman die louter werkervaring heeft in een steenbakkerij (CGVS, p. 10). Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift plots voor dat hij een maandenlange training zou krijgen en dat jonge rekruten niet meteen naar een slagveld worden gebracht of gebruikt als kamikaze. Dit betreft evenwel een loutere a posteriori bewering die niet rijmt met wat hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Daar stelde hij dat twee vrienden van hem werden meegenomen naar de gevechten in Laghman en daar beiden werden gedood (NPO, p. 17). Nergens maakte verzoeker melding van enige opleiding die zijn vrienden zouden hebben gekregen. Integendeel, uit zijn verklaringen blijkt eerder dat zijn vrienden vrijwel onmiddellijk zouden zijn meegenomen naar het strijdtoneel.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de training die zijn broer R. tijdens de gevangenschap zou hebben gekregen, zowel ideologisch als gevechtsgewijs, alsook naar het drogeren van rekruten. Op de DVZ verklaarde verzoeker dat zijn broer tijdens zijn gevangenschap wapens had leren hanteren en niet meer dan dat (CGVS vragenlijst, punt 5). Toen verzoeker op het CGVS omstandig werd bevraagd over zijn broer (NPO, p. 17-18) vermeldde hij evenwel nergens enige training, al dan niet gedrogeerd, die zijn broer gedurende die zeven maanden gevangenschap zou hebben gekregen. Deze ernstige incoherentie tussen zijn verklaringen alsook de lacunes in zijn verklaringen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Er kan van verzoeker immers worden verwacht dat hij gedurende de behandeling van zijn beschermingsverzoek eensluidende en volledige verklaringen aflegt.

De Raad treedt de commissaris-generaal vervolgens bij in het standpunt dat het niet aannemelijk is dat de taliban eerst hun maulvi om raad zouden vragen en pas na zijn bevel de volgende dag zouden zijn teruggekomen. Verzoeker brengt hiertegen in dat de taliban waarschijnlijk niet hadden verwacht dat zijn vader zich zou verzetten en dat zij misschien dachten dat hij zich uiteindelijk vrijwillig zou aansluiten. Dit betoog overtuigt echter niet. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzoeker gevraagd waarom de taliban niet meteen konden beslissen wie mee moest, waarop verzoeker antwoordde dat ze dit eerst aan hun hoofd moesten vragen omdat ze op die manier ook andere jongeren uit zijn dorp gedwongen hadden meegenomen (NPO, p. 13). Uit verzoekers betoog dat de taliban reeds eerder via een bevel andere jongeren gedwongen zouden hebben gerekruteerd, kan worden afgeleid dat ze konden voorzien dat er weerstand zou kunnen zijn. In het licht van hun kwalijke reputatie en het feit dat ze zijn vader een bloedneus zouden hebben geslagen (NPO, p. 11) acht de Raad het samen met de commissaris-generaal weinig aannemelijk dat de taliban dermate aarzelend zouden optreden, indien ze verzoeker daadwerkelijk gedwongen wilden rekruteren. Het betoog van verzoeker neemt immers niet weg dat de handelwijze van de taliban verzoeker de tijd en ruimte zou hebben gegeven om zijn huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen. Deze vaststelling doet dan ook ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van het relaas.

In de bestreden beslissing wordt er verder terecht op gewezen dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de beschikbare landeninformatie over rekrutering door de taliban (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt omdat de taliban over voldoende vrijwilligers beschikken. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving weinig aannemelijk.

Met het algemeen betoog dat de taliban lokaal zijn gestructureerd en handelen volgens de behoeften van het moment en de locatie, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op voormelde analyse van de gewoontelijke rekruteringswijze door de taliban. Verzoeker laat verder na om concrete elementen aan te brengen die aannemelijk maken dat in zijn regio de lokale taliban zijn afgeweken van de gewoontelijke rekruteringswijze. Dat verschillende dorpsgenoten per bevel zouden zijn gerekruteerd (NPO, p. 17) rijmt immers niet met verzoekers verklaringen dat de imam van de moskee (NPO, p. 6) alsook de dorpsoudsten (NPO, p. 11) banden hadden met de taliban. Er kan dan ook worden verwacht dat de rekrutering door de taliban zou gebeuren via de lokale banden met de imam of de dorpsoudsten. Verzoeker geeft doorheen zijn relaas nergens aan dat dit ook maar enigszins het geval zou zijn. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van hem of anderen een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen om hem bij de taliban te laten aansluiten.

De individuele en gedwongen wijze van rekrutering die verzoeker schetst, stemt niet overeen met de manier waarop dergelijke rekrutering zich doorgaans afspeelt. Evenmin brengt verzoeker concrete, geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn persoonlijk situatie afwijkt van de algemene gang van zaken en waardoor alsnog aannemelijk kan worden gemaakt dat een gedwongen rekrutering heeft plaatsgevonden.

Verzoeker houdt voor dat hij nooit heeft verklaard dat hij meteen gedwongen zou worden gerekruteerd en dat de taliban zijn vader eerst op een vreedevolle manier hebben benaderd waardoor hij noch zijn vader meteen werd meegenomen. Verzoeker verklaarde evenwel dat zijn vader reeds bij de eerste benadering door de taliban zou zijn geslagen met een geweer waarna hij bloedde aan zijn neus en lippen. Ook de dag daarop, toen de taliban verzoeker thuis kwamen opzoeken, werd zijn vader in elkaar geslagen (NPO, p. 11-12). Van enige vredelievendheid is dan ook geen sprake; de taliban zouden reeds geweld hebben gebruikt voordat de dreigbrieven werden neergelegd, waardoor verzoekers betoog feitelijke grondslag mist en bijgevolg ook niet kan overtuigen.

De commissaris-generaal stelt verder terecht vast dat het erg bevreemdend is dat verzoekers vader de taliban zou hebben geïnformeerd over de exacte locatie waar verzoeker zich bevond, met name bij zijn oom. Verzoeker bracht vervolgens twee dagen door bij zijn oom zonder dat er iets gebeurde. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat zijn vader aan de taliban zou hebben meegedeeld dat hij verzoeker zelf aan hen zou overhandigen, waarna ze volgens hem waren gerustgesteld (NPO, p. 15). Dit zou volgens verzoeker verklaren waarom hij gedurende de twee dagen bij zijn oom met rust werd gelaten. De commissaris-generaal bemerkt in deze evenwel terecht dat niet kan worden ingezien om welke reden de taliban dermate laks zouden optreden indien ze verzoeker daadwerkelijk onder dwang wilden

rekruteren. Met een loutere herhaling van zijn verklaringen doet verzoeker hierover niet anders denken. In het verzoekschrift tracht verzoeker deze onaannemelijkheid te verschonen door te stellen dat het dorp van zijn oom op ongeveer drie uur stappen van zijn dorp ligt en dat de taliban dan ook eerst moesten weten waar deze oom exact verbleef. Ook deze uitleg verklaart evenwel nog steeds niet waarom de taliban dermate laks zouden zijn opgetreden indien zij daadwerkelijk verzoeker onder dwang wilden rekruteren. Dat zijn vader geen andere familieleden had bij wie verzoeker veilig zou kunnen onderduiken, verklaart evenmin waarom zijn vader de taliban zou hebben geïnformeerd over waar verzoeker zich bevond. Zijn vader had immers ook een andere locatie kunnen opgeven.

In het licht van een voorafgaande opeenstapeling aan onaannemelijkheden en onwaarschijnlijkheden in verzoekers verklaringen vermocht de commissaris-generaal redelijkerwijze te bemerken dat het twijfelachtig is dat de taliban verzoeker gedurende zijn tweedaags verblijf bij zijn oom met rust zouden hebben gelaten, doch uitgerekend op de dag van zijn vertrek wél zouden zijn langs geweest. Met het loutere betoog dat hij "geluk" heeft gehad, brengt verzoeker geen ernstig elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze opeenstapeling aan onaannemelijkheden.

De commissaris-generaal stipt verder aan dat ook uit verzoekers verklaringen over wat er na zijn vertrek is gebeurd, blijkt dat aan de beweerde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Zo wijst hij er terecht op dat volgens verzoekers verklaringen de taliban tot drie maal toe een dreigbrief zouden hebben afgeleverd met een dwingende eis, maar pas na ruim anderhalve maand tot actie zouden zijn overgegaan. Dat de taliban reeds eerder verzoekers vader tweemaal alsook zijn oom fysiek zouden hebben bedreigd, strookt niet met een dermate passief optreden ten aanzien van zijn familie. Indien de taliban verzoeker effectief wilden opsporen en meenemen, is het weinig aannemelijk dat ze dermate aarzelend zouden optreden. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift a posteriori uit te leggen waarom de taliban niet proactiever hebben gehandeld maar dit verklaart niet waarom de taliban wel tijd zouden hebben gevonden om tot driemaal toe dreigbrieven neer te leggen maar niet meteen kordater hebben gehandeld.

De commissaris-generaal oordeelt terecht dat verzoekers verklaringen inzake de details van de ontvoering van zijn vader en broer evenmin weten te overtuigen: *"Zo stelde u dat de taliban uw vader en broer meenamen richting één van hun basissen (CGVS, p. 17). Na 7 maanden, zo verklaarde u, lieten de taliban uw broer opnieuw vrij onder impuls van de dorpsouderen, die de taliban hadden overtuigd met de stelling dat u nog jong was en ze uw vader konden houden (CGVS, p. 18). Dat de dorpsouderen met de taliban zouden zijn gaan onderhandelen om uw broer vrij te krijgen, is hier evenwel erg twijfelachtig. Eerder verklaarde u immers dat de dorpsouderen allemaal banden hadden met de taliban en als je iets verkeerd zei over de taliban, ze je direct kwamen bestraffen (CGVS, p. 11, 13)."*

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de dorpsoudsten ook moesten kunnen rekenen op de steun van de dorpingen, maar dit strookt dan weer niet met zijn verklaring dat de dorpsoudsten *"als er een bevel werd gegeven"* door de taliban *"ze dat gewoon [deden]"* (NPO, p. 11) alsook dat *"als je daar iets verkeerd sprak over de taliban direct kwamen ze dit te weten en kwamen ze je bestraffen"* (NPO, p.13). Zijn betoog werpt dan ook geen ander licht op de bevindingen van de commissaris-generaal. Ten slotte laat verzoeker volgend terecht motief nog ongemoeid: *"Bovendien kan niet worden ingezien waarom de taliban uw broer zouden hebben vrijgelaten op grond van de belofte dat hij zich binnen een aantal jaren opnieuw zou gaan aanbieden, temeer u stelde dat hij op het ogenblik van de ontvoering reeds 15 jaar oud was, wat naar Afghaanse normen voldoende oud kan worden gezien om ingezet te worden in de strijd (CGVS, p. 18)."* De commissaris-generaal kan dan ook terecht besluiten dat voorgaande vaststellingen een verdere bevestiging vormen van het ongeloofwaardig karakter van verzoekers vervolgingsvrees.

De Raad stipt hierbij aan dat de aannemelijkheid van verzoekers verklaringen werd beoordeeld in het licht van de door hem geschetste omstandigheden alsook specifieke en algemene objectieve landeninformatie (zie EASO, Judicial analysis *"Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System"*, 2018, p. 76). Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de vaststellingen met betrekking tot de onaannemelijkheid van zijn verklaringen zouden zijn gebaseerd op zuivere speculatie, losse vermoedens, vooroordelen of intuïtieve elementen.

De Raad brengt ook in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.4. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt om de in de bestreden beslissing vastgestelde opeenstapeling aan onaannemelijkheden en onwaarschijnlijkheden in zijn relaas te verklaren of te weerleggen.

De voorgelegde documenten worden niet aangevuld en geruggesteund door aannemelijke verklaringen. Gelet op hun beperkte inhoud en zeer geringe bewijswaarde wegen de voorgelegde documenten niet op tegen de terechte bevindingen inzake de ongelooftwaardigheid van verzoekers verklaringen.

De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad bijgetreden.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers beweerdde problemen met de taliban geen enkel geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering. Verzoeker vreest ook, bij terugkeer, als “afvallige” of “ongelovige” te worden beschouwd.

5.6. Vooreerst, in zoverre zou worden geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het

slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen aanhouden vergelijkbaar met deze in België, volstaat aldus niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk (par. 275) en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *'to play the game'*.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals door beide partijen voorgelegd – in casu in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verwerende partij – stelt de Raad het volgende vast.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *"een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen"*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot

buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *“gedrags- en kledingkwesies”* (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30 en EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA verwijst in het rapport *“Afghanistan security situation”* van augustus 2022 dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *“amr bil-maruf”* (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *“amr bil-maruf”* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (zie voetnoot 152, Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”* van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152, Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”* van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan”*, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale

eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p.32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 38 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24).

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de

Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa ipso facto een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa, zal immers daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als verwesterd worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Het komt vooreerst aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is, moet rekening worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022, p. 81).

Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022, p. 49).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5.7. De Raad stelt vast dat verzoeker is geboren in maart 2004 en afkomstig is van het dorp Bemarkan, gelegen in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. Toen hij in juni 2020 uit Afghanistan vertrok, was verzoeker 16 jaar oud. Heden is hij 18 jaar oud.

Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan, verklaarde verzoeker op het CGVS dat hij al een tijdje in België is, hier vrienden heeft gemaakt op school en hier ook een vriendin heeft. Hij vreest bij terugkeer door de taliban als een ongelovige te worden beschouwd (NPO, p. 19). Ter terechtzitting licht verzoeker toe dat zijn vriendin van Marokkaanse herkomst is, dat hij bij haar ouders over de vloer komt en dat hij een arbeidscontract van onbepaalde duur heeft in een kebab-zaak, hetgeen hij staft met een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting.

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud verder aangestipt dat volgens zijn broer de mensen in zijn dorp nu al over hem zeggen dat hij ongelovig is geworden (NPO, p. 8). Hij heeft daarbij uitgelegd dat hij zwaar in de problemen kwam omwille van een profielfoto samen met de directrice van zijn school. Zijn broer is daarop aangesproken door de dorpingen en dit zou problemen met de taliban hebben veroorzaakt waardoor zijn broer werd geslagen en hem werd gevraagd wanneer zijn ongelovige broer terug naar huis zou komen (NPO, p. 8-9). Verzoeker gaf aan de profielfoto te hebben verwijderd, maar uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden opgemaakt dat hij *“al die foto’s van die directrice”* toen bij zich had.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet werd gevraagd om die foto’s voor te leggen en dat hij verder ook niet is bevraagd over dit incident.

Verder beperkt de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing tot een standaardmotivering inzake verwestering en besluit hij dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hij wijst erop dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming is om zijn vrees in concreto aannemelijk te maken en stelt dat verzoeker hiertoe echter in gebreke blijft daar het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa.

De Raad bemerkt in deze evenwel dat verzoekers specifieke verklaringen over zijn vrees om als ongelovige te worden beschouwd bij terugkeer, die verder gingen dan een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa, in de bestreden beslissing niet nader worden beoordeeld.

Op basis van de elementen in het administratief en het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 juli 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES